

Zpravodaj Obvodního výboru KSČM Praha 2

číslo 1/2014

Radili se s občany

Ačkoliv květnová beseda s občany druhého pražského obvodu na náměstí Míru, organizovaná již tradičně zdejším okresním výborem Komunistické strany Čech a Moravy, byla tentokrát především věnovaná volbám do Evropského parlamentu, představili se zde již také kandidáti za KSČM do Zastupitelstva MČ Praha 2. Chtěli se tak poradit s lidmi, kteří žijí na „dvojce“, co je trápí a jak by mohli po říjnových komunálních volbách, dostanou-li důvěru občanů, přispět k zlepšení jejich života.

Jak se ukázalo, není toho málo, co by se mělo změnit. Například vynakládání prostředků radnice, které by mělo být více k užitku většiny občanů obvodu. Konkrétně třeba mladých rodin, důchodců, ale i

drobných podnikatelů, aby svoji činnost mohli lépe orientovat k zlepšení občanské vybavenosti. Přítomní kandidáti za KSČM do komunálních voleb – Pavel Bouda, Svatopluk Čech a Jiří Kubeš – slíbili, že případnou důvěru občanů rozhodně nemíní promarnit, „zprivatizovat“, ať již ve prospěch svých, či strany, kterou zastupují.

(z)

Tři důvody, proč kandiduji

Prvním důvodem, proč kandiduji v nadcházejících říjnových komunálních volbách v Praze 2 je, aby napříště zde radnice byla vstřícnější, jak se říká, k obyčejným lidem, hájila a prosazovala jejich potřeby a zájmy a nikoliv potřeby a zájmy tzv. vyvolených. To je v souladu i s volebním programem KSČM v Praze 2. S ním také předstoupí kandidáti za KSČM v druhém pražském obvodu před své spoluobčany. Druhým důvodem je, že jako důchodce bych měl, budu-li zvolen, na činnost v samosprávě více času

než kdykoliv v minulosti. Dříve jsem působil v leteckém průmyslu a času jsem neměl nazbyt. I proto, že tady se nedala práce nikdy ošidit. A tím třetím důvodem je, že v Praze 2 žije velká část důchodců a kdo lépe rozumí jejich problémům než důchodci sami.

Jiří Kubeš

Občan z kandidátky KSČM

Můžete se spoluobčanům Prahy 2 před nadcházejícími říjnovými komunálními volbami jako kandidát za KSČM krátce představit?

„Jmenuji se Pavel Bouda. V Praze 2 bydlím přes dvacet let. Přistěhoval jsem se sem po svatbě se svou nynější ženou. Po maturitě jsem nejdříve působil v Československé televizi a poté jsem nastoupil k Dopravnímu podniku Praha, kde pracuji jako řidič tramvaje již více než třicet let. Jsem podruhé ženatý a otcem tří dětí.“

Co vás vedlo k tomu, abyste svůj volný čas, v případě zvolení, věnoval veřejným záležitostem?

„Hlavně nespokojenost s některými kroky současného vedení městské části Prahy 2.“

Který problém Vás v tomto ohledu nejvíce „pálí“?

„Těch problémů je více. Jako nejpalčivější se mi jeví bytová politika. Prodejem obecních bytů a výší nájmů dochází k vylidnění stálých obyvatel Prahy 2. Zastavením tohoto prodeje a případnou přestavbou těchto bytů na byty sociální či startovací za přijatelné nájemné by se tomu dalo zabránit.“

Proč právě Vám, ale i ostatním kandidátům za KSČM, by měli občané dát svůj hlas?

„Třeba i proto, že komunisté jsou jediní, kteří po založení Československa v roce 1918 prošli všemi etapami jeho vývoje jako důsledná levicová síla. Nejprve se tato síla v roce 1921 oddělila od smířlivé sociální demokracie k tehdejším společenským problémům. Pak následovalo její opoziční, parlamentní i neparlamentní působení za první republiky. Poté, za druhé světové války, komunisté pracovali v ilegality, z nichž tisíce jich položili své životy za osvobození vlasti od fašismu. Potom vládli, pravda, někdy skoro až absolutisticky, do listopadu 1989. A teď, již jako nová politická a důsledně levicová síla, jsou zase bezmála pětadvacet let v opozici. Nemůže být sporu, a program KSČM včetně jeho prosazování ve

společnosti o tom jednoznačně svědčí, že se ze všech svých pozitivních i negativních zkušeností dostatečně poučili a dokáží je zúročit ve prospěch lidí“.

(z)

Moje cesta do KSČM

Často se mi lidé ptají, co mne přimělo vstoupit do KSČM? Před rokem 1989 jsem v KSČ nebyl, i když mně členství bylo několikrát nabízeno. Já jsem ale do KSČ vstoupit nechtěl. Proč? Protože v té době vstupovali do KSČ také lidé, aby získali výhody či vedoucí funkce v zaměstnání, snáze se jejich děti dostaly na prestižní školy atd. Tušil jsem, že s takovými lidmi bych asi nenašel společnou řeč.

Potom přišel rok 1989 a s ním i postupná nejistota, kterou jsem pocítil (a dlužno dodat, že dosud pocítuji) takříkajíc na vlastní kůži. Krátce nato vznikla KSČM a já se stal jejím sympatizantem. Zejména proto, že od svého začátku její program obsahoval takové otázky, jako jsou sociální jistoty, lidská práva, spravedlnost, právo na práci. Stále více jsem se s tímto programem ztotožňoval. Když jsem se čas od času setkal s přáteli a probírali jsme politická dění, většinou jsme došli k názoru, jenž se příliš nelišil od té které myšlenky, již prosazovala KSČM. Také na základě toho jsem se rozhodl, že bych chtěl být KSČM prospěšný nikoli jenom jako její sympatizant, ale jako její plnoprávný člen. Stal jsem se jím a nelituji toho. I když členové KSČM nemají výhody v zaměstnání (jako tomu bylo kdysi u některých členů s legitimací KSČ) a podobně.

Věřím, že i další občané, například z Prahy 2, kde jsem členem jedné ze základních organizací, postupně poznají, kdo jim lže a kdo se snaží nezištně prosadit jejich práva a sociální jistoty a budou podle toho jednat. Třeba nejen již jako volební sympatizanti KSČM, ale i jako její noví členové.

Svatopluk Čech

Po stopách Grébovky

Iva i já jsme bydleli na jiném konci Havlíčkových sadů – Grébovky, jak jsme je nazývali, a Folimanky, která v době našeho mládí byla zarostlá keří a skýtala tudíž přemíru skrývaček pro kluky a holky z Vinohrad a Vršovic. Tehdy, ve stylu Rychlých šípů, jsme spolu válčili a volali na sebe nenávistné pokřiky. Dnes je to jinak. Čtvrti i my jsme se sblížili...

Místně Grébovka patří k Vinohradům. Ostatně tady před několika stoletími skutečně vinohrady byly. Zbytek dokonce existuje dodnes. Za různých válek a běd snesených na naše

hlavní město víno se tady přestalo pěstovat a za hradbami v těchto místech dokonce až k potoku Botiče desetiletí bylo semeništěm pobudů, kteří se skrývali za hradbami. Stavby za ním již patřily jinam.

Vinohrady kdysi ještě nebyly Prahou. Jen místem výletů do přírody anebo cílem některé z arén, které v létě nahrazovaly kamenná divadla. Z vinic tu byly jen zbytky, stejně jako výše nad strání existující usedlosti.

Předchůdcem dnešních sadů byla rozsáhlá renesančně střižená zahrada, kterou od Žitné brány v průběhu první poloviny 19. století po dnešní zakončení Havlíčkových sadů vybudoval vršovický a nuselský velkostatkář Jakub Sommer, milovník romantiky. Prý, jak víme z pozdějších vzpomínek pamětníků, sem Pražané chodívali rádi a to nejen za krásného nedělního odpoledne. Z té doby pochází občasný název tohoto prostoru - již ovšem značně zúženého – Sommerovy sady. Po Sommerově smrti však jeho potomci o sady ztratili zájem. Začaly upadat, až se z nich stalo semeniště těch, které za hradbami neviděli moc rádi.

V šedesátých letech 19. století se však po kraji rozhlédl společník firmy Lanna a Šebek Němec Mořic Gröbe, jež stavěla železnici z Prahy do Vídně a zakoupil pozemky zvané Horní Landhauska, které těsně souvisely s bývalými sady. Malý domek, a hospodářské stavení bylo na samém začátku, které tady postavil Gröbeho švagr inženýr Daniel z Plzně, brzy záměrům stavebníka však nevyhovoval. Gröbe byl obdivovatel italské renesance. Zvláště si oblíbil park Boboli při paláci Pitti ve Florencii, který ještě více umocňuje jižní italské slunce a usmyslil si, že tady nad klesající strání se zbytkem vinné révy vybuduje podobný palác, u jehož nohou budou Vršovice i Nusle a nepříliš vzdálený Bohdalec. V té době zakoupil i dolní vinici a rozsáhlý prostor bývalých Wimmerových sadů, pozval si architekty a zadal jim úkol: postavit pro něho a jeho rodinu sídlo vévodící nově nabytému majetku. Těmi architekty navrhovateli stavby a interiéru byli Antonín Barvitijs a Josef Schulz. Ti kromě samotné vily museli však její základy zabezpečit, protože pod místem, kde měla

stát, byly nejen zbytky vinice, ale i skály a rokliny. Proto vznikla nejen promenádní cesta ukončená terasovitým způsobem, ale i pavilon nazvaný Terasa Bertina.

Skály musely být vylámány, navezeno bylo na 60 000 povozů ornice z výkopu stavby Masarykova nádraží. Půda někdy dokonce se navýšila o šest metrů, při čemž skály se odstraňovaly do hloubky až dvou metrů. Dílo bylo hotovo v roce 1871 a to bez mechanických prostředků. Zvlášť složitou stavbou byla jezírka, dolní u Botiče a horní u Neptunovy jeskyně (grotty) na tzv. Klotildině výšině. Sochu pro zmíněnou uměle vytvořenou jeskyni vytvořil známý sochař Schnirch. Kromě toho byla obnovena vinice (1,7 ha) a postaven stylový Vinařský pavilon (dnešní podoba je z nedávné rekonstrukce) s vyhlídkou do celého údolí.

Nezapomeňme si ovšem také připomenout, že samotná vila byla unikátním uměleckým dílem. Nejen pokud jde o mramorové schodiště, nádherná kamna a působivé podlahy, ale i malířské práce. Fresky na vlysu pod střechou vytvořil neznámý italský malíř Kugler z Vídně, sádrové stropy pak vídeňský sochař Detem. Po smrti Gröbeho však zde jeho potomci nežili. Po určitou dobu byla vila pronajata i habsburské rodině. Žila tu např. princezna Alžběta, vnučka Františka Josefa I. s manželem Karlem Windisgrätzem. Kulminačním bodem byl prodej parku i s budovami vinohradské obci v roce 1905, jež zahradu zpřístupnila.

Je třeba se zmínit i o spodní části zahrady inklinující k Vršovcům. Tady uvidíme usedlost Dolní Landhausku, neorenesanční stavbu se zdobeným průčelím, kolem níž jsou terasovité zahrady. Původní budova, která stála na místě dnešní, pocházela asi ze 17. století a uváděla se jako Havířský grunt. Název pocházel z doby, kdy po Třicetileté válce zdejší místo získali jezuité, aby zde dožili svůj život přestárlí členové řádu.

Po roce 1945 několik let probíhala restaurace vily, protože i jí zasáhlo bombardování z února 1945, poté se do objektu nastěhoval Ústřední dům pionýrů a mládeže. Po roce 1990 zde sídlila Pěvecká konservatoř. V současné době je majetkem americké společnosti Ceeli Institut.

Dnes je park obnoven, objekty rekonstruovány a to včetně tzv. Neptunovy jeskyně. Jde o záslužnou práci, která do ne zcela perfektně udržovaného prostoru přivedla mnoho pražských obyvatel, aby si tu odpočinuli a třeba i našli chvíli na skleničku vína.

Osobně vzpomínám i na „malou zoologickou zahradu“, která byla v horních částech parku a již zasáhly bomby z února 1945. Zvířata, která se zachránila, pak zmateně pobíhala po zahradě.

A ještě jedno „malé připomenutí“. Když Karel Hynek Mácha psal svou Márinku, nechal se inspirovat i Wimmerovými sady a část děje umístí právě sem.

Jaroslav Srbek